

Η Εκκλησία της Γεωργίας αντιμέτωπη με το Διωγμό

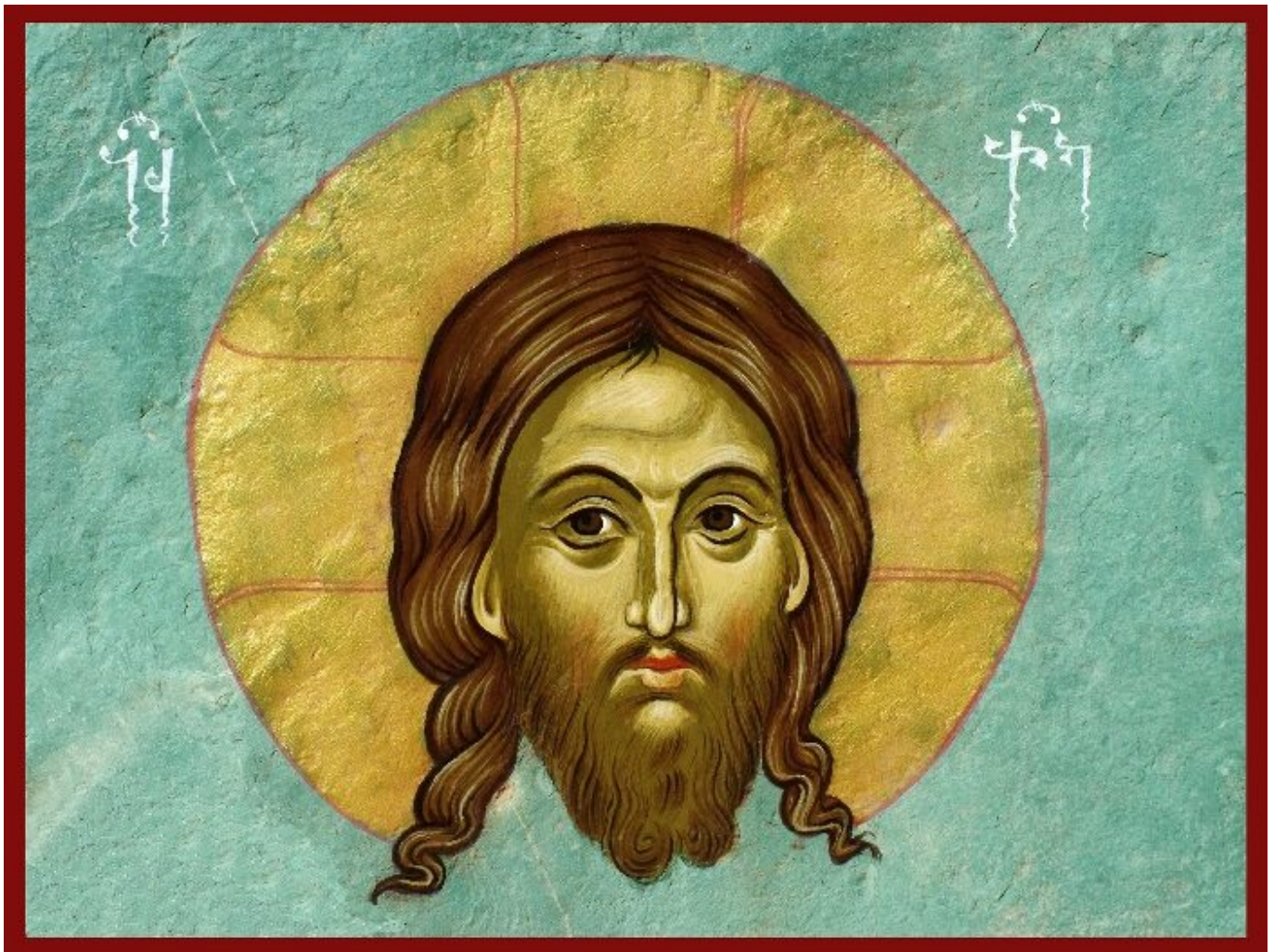
[Ορθοδοξία](#) / [Εκκλησιαστική Ιστορία](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσινας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Η Εκκλησία του Χριστού πολεμουμένη νικά και η Ορθοδοξία πολεμουμένη θριαμβεύει και καταδεικνύει ότι είναι οργανισμός θεοίδρυτος, του οποίου κεφαλή είναι ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Ιησούς, πού παραμένει ο ίδιος «χθες και σήμερα και εις τους αιώνες» (Εβρ. ιγ' 8). Ο θρίαμβος και η δόξα της Εκκλησίας του Χριστού ανέκαθεν υπήρξαν οι διωγμοί και τα μαρτύρια. Στις κατακόμβες η Εκκλησία ανδρώθηκε, μεγαλούργησε και έστησε τρόπαιο νίκης. Με τα αίματα των Μαρτύρων της πίστεως κτίσθηκαν τα ιερά θυσιαστήρια πάνω στα οποία ανά τούς αιώνες μελίζεται και δεν διαιρείται, εσθίεται και δεν δαπανάται ο «Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». Τούς πολέμους και τις διώξεις πού υπέστη η Εκκλησία του Χριστού κανείς δεν μπορεί να τις απαριθμήσει, γιατί αυτή ως θεοίδρυτος οργανισμός από την ίδρυσή της μέχρι τις ημέρες μας δέχεται τα βέλη των ορατών και αοράτων εχθρών, πού ζητούν να την κατασπαράξουν. Με διαφορετικές μορφές κάθε φορά ο μισόκαλος επιτίθεται, «ως λέων ωρυόμενος ζητών τίνα καταπίει» (Α' Πέτρ. ε' 8), αλλά δεν γνωρίζει ο ταλαίπωρος ότι πάντοτε ο Χριστός νικά, ο Χριστός

θριαμβεύει αφού είναι ο νικητής του θανάτου, «το φως του κόσμου» (Ματθ. ε΄ 14), «η ζωή και η ανάστασις» (Ματθ. ε΄14), «η οδός», και η μόνη «αλήθεια» (Ιωάν. ιδ΄6).

Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Γεωργίας μέσα στους αιώνες υπέστη πάμπολλες διώξεις για να κατακαυχάται σήμερα για το δικό της νέφος Μαρτύρων και Νεομαρτύρων. Οι επιδρομές των ειδωλολατρών, των Περσών, των Αγαρηνών ανά τους αιώνες και των σύγχρονων δυνάμεων του σκότους πού εμπόδιζαν την αυτοκεφαλία της Εκκλησίας της έδωσαν πλήθος Αγίων Γεωργιανών Μαρτύρων.

Στα χρόνια του βασιλιά Αγίου Βάχταγκ, πού κοιμήθηκε το 502, οι Πέρσες εισέβαλαν στην Οσετία. Στη στέψη του ο νεαρός βασιλιάς με σοφία είπε στο λαό ότι η θλιβερή κατάσταση, στην οποία είχε περιέλθει το έθνος ήταν απόρροια των αμαρτιών του και έκφραση της οργής του Θεού γι' αυτές. Κάλεσε τότε όλους να αγωνισθούν με ενότητα και ανιδιοτέλεια υπέρ πίστεως και πατρίδος. Κατάφερε να ελευθερώσει την Οσετία να υπογράψει συνθήκες φιλίας με τις φυλές του Καυκάσου και να διοικήσει με πίστη, σοφία σύνεση και αρετή. Κατά το έτος 502, σέ ηλικία εξήντα ετών, σε μια μάχη με τούς Πέρσες τραυματίσθηκε θανάσιμα. Πριν πεθάνει

κάλεσε τους ιερείς τους αυλικούς και τους οικείους του και ζήτησε να μείνουν σταθεροί στην πίστη και να προτιμήσουν το θάνατο για την αγάπη του Χριστού.

Ο Άγιος Άβιβος της Μονής Νεκρέση είναι ένας από τους δεκατρείς Οσίους Πατέρες της Συρίας, οι οποίοι έφθασαν στη Γεωργία τον έκτο αιώνα μαζί με τον Άγιο Ιωάννη Ζενταζένι. Στην Ανατολική Καχέτη ο Άγιος εργάστηκε ιεραποστολικά αφού η επαρχία αυτή βρισκόταν υπό την κατοχή των Περσών, πού λάτρευαν το πυρ και παντού έκτιζαν θυσιαστήρια, όπου η φωτιά έκαιγε ακατάπαυστα και πίεζαν τους Γεωργιανούς να προσφέρουν θυσίες.

Ο Άγιος Άβιβος χύνοντας νερό κατέσβεσε το πυρ και εξόργισε τους ειδωλολάτρες πού τον συνέλαβαν και, αφού τον ξυλοκόπησαν βάνασα τον λιθοβόλησαν μέχρι θανάτου.

Την ίδια εποχή, έκτο αιώνα μαρτύρησαν οι Άγιοι εννέα παιδομάρτυρες της κοιλάδας της Κολά. Στο χωριό τους, πού βρίσκεται κοντά στις πηγές του ποταμού Κύρου, ζούσαν ελάχιστοι Χριστιανοί. Οι περισσότεροι ήταν ειδωλολάτρες. Τα παιδιά έπαλαν μεταξύ τους χωρίς διακρίσεις αλλά όταν κτυπούσε η καμπάνα για τη χριστιανική εκκλησία τα χριστιανόπουλα άφηναν το παιγνίδι και έτρεχαν στο Ναό. Τα ακολουθούσαν όμως πάντοτε εννέα από τα παιδιά των ειδωλολατρών πού επέμεναν και αποφάσισαν να βαπτισθούν Χριστιανοί. Οι ειδωλολάτρες με μανία τα

έπνιξαν στα παγωμένα νερά του ποταμού.

Αργότερα το 655, η Τιφλίδα η οποία για ένα μικρό χρονικό διάστημα βρισκόταν υπό βυζαντινό έλεγχο, παραδόθηκε στα χέρια των Μουσουλμάνων, όπου και παρέμεινε για περισσότερο από ένα αιώνα. Αυτοί διώκοντας τους Χριστιανούς δημιούργησαν Μάρτυρες πίστεως όπως τον αρωματοποιό Άμπα το 786. Στα χρόνια αυτά της αραβικής τυραννίας ο καταναγκασμός και η πονηριά του δυνάστη κατακτητή ταλαιπώρησε τους Γεωργιανούς Χριστιανούς.

Το 1204 ο κυβερνήτης του σουλτανάτου του Ρούμα, Ρούκν-εν-Ντιν έστειλε τελεσίγραφο στη βασίλισσα Ταμάρα για να ασπασθεί το Μουσουλμανισμό και να αρνηθεί την Ορθόδοξη πίστη της. Η άρνησή της οδήγησε στην ιστορική μάχη της Βάσιανης όπου ο γεωργιανός στρατός κατατρόπωσε τους Μουσουλμάνους. Η σοφή και δίκαιη βασίλισσα Ταμάρα έκτοτε αγαπήθηκε, όσο καμιά άλλη και είλκυσε το σεβασμό των υπηκόων της

Το 1227 ο σουλτάνος Τζελαλεντίν και ο στρατός του Τουρκμενιστάν επιτέθηκε στη Γεωργία. Ο στρατός της Γεωργίας αρχικά απέκρουσε τον εχθρό, όμως μια ομάδα Περσών που ζούσε στην Τιφλίδα κρυφά τη νύχια άνοιξε τις πύλες της πόλεως και οι εχθροί εισέβαλαν μέσα και δεν σεβάστηκαν τίποτα. Άνδρες, γυναίκες και μικρά παιδιά ακόμη και βρέφη στις αγκαλιές των μαννάδων τους, κατακρεουργήθηκαν και αποκεφαλίσθηκαν. Τους ιερείς τους έδεναν σέ άλογα και τους έσερναν στους δρόμους Το αίμα κυλούσε σαν ποτάμι και κοκκίνισε τα νερά του ποταμού Κούρου (Mikbari). Ο Τζαλαλεντίν ήταν τόσο άπιστος και αιμοσταγής που διέταξε να βγάλουν τις εικόνες του Χριστού και της Παναγίας που στόλιζαν την είσοδο του Ναού της Σιών και να τις βάλουν στην είσοδο της γέφυρας Τότε πρόσταξε τους Χριστιανούς να τις φτύνουν και να τις ποδοπατούν. Όσοι αρνούνταν, και ήταν οι

περισσότεροι. αποκεφαλίζονταν. Ο εξαναγκασμός όμως δεν πέρασε και ο πιστός γεωργιανός λαός έδειξε τη βαθιά του ευσέβεια και πίστη μέχρι του μαρτυρικού του θανάτου. Εκατό χιλιάδες πιστοί έλαβαν το στεφάνι του ομολογητή της πίστεως και του Μάρτυρα.

Το 1551 οι Πέρσες εισέβαλαν στο μοναστήρι της Βαρτζίας και το κατέστρεψαν ολοσχερώς παίρνοντας μαζί τους όλες τις εικόνες και τα κειμήλιά του.

Η Αγία Κετεβάν, η βασίλισσα της Καχέτης στην ανατολική Γεωργία πού γεννήθηκε στα 1565 μαρτύρησε στην Περσία για να αρνηθεί τη χριστιανική της πίστη και να ασπασθεί τον ισλαμισμό. Αυτή για να αποτρέψει επίθεση των Περσών στην πατρίδα της παρέδωσε τον εαυτό της ως όμηρο σ' αυτούς και βασανίσθηκε με πυρακτωμένα σίδηρα.

Το 1616 ο Σάχης Αμπάς της Περσίας επικεφαλής πλήθους στρατιωτών επιτέθηκε κατά της Γεωργίας. Αιμοδιψής όπως ήταν, μόνο στόχο του έθετε την κατακρεούργηση των πιστών Χριστιανών της Ορθόδοξης αυτής χώρας. Όταν έφθασε στην κοιλάδα του Γκάρε της Καχέτης στρατοπέδευσε στα βουνά της Γκαρέντζας και κατέσφαξε ανήμερα του Πάσχα 6000 Μοναχούς της Μονής Γκαρέντζα.

Κατά τη διάρκεια των Περσικών και Οθωμανικών εισβολών πού ταλάνισαν τους Χριστιανούς της Γεωργίας ο Σταυρός της Αγίας Νίνας μεταφέρθηκε σε διάφορα μέρη και τελικά στη Μόσχα, απ' όπου επεστράφη το 1801 και φυλάσσεται με μεγάλη ευλάβεια ασφαλώς στο Ναό της Αγίας Σιών της Τιφλίδος.

Πρόσφατα το 1905 ανέκυψε επίσημα θέμα αυτοκεφαλίας της Γεωργιανής Εκκλησίας με ηγέτη του κινήματος τον Άγιο Ηλία το Δίκαιο. Τότε θανατώθηκε, τόσο αυτός (1907) όσο και ο Άγιος Καθολικός Πατριάρχης Κυρίων (1918) από δολοφόνους πού δεν βρέθηκαν ποτέ. Η αυτοκεφαλία όμως επιτεύχθηκε και σήμερα χαιρόμαστε την ομόδοξη αδελφή Εκκλησία της Γεωργίας με το νέφος των Αγίων Μαρτύρων της.

Πηγή: Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια, Μεγάλου Υμνογράφου της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας, § Η Εκκλησία της Γεωργίας αντιμέτωπη με το Διωγμό, Περιοδικό Ορθόδοξη Μαρτυρία, Έκδοση Παγκυπρίου Συλλόγου Ορθοδόξου Παραδόσεως «Οι Φίλοι του Αγίου Όρους» τεύχος 102, σελ. 64-66, Λευκωσία Χειμώνας 2014.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN